

ΔΗΜΗΤΡΑ
ΜΑΝΘΕΑΚΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

SEX and the
Greek village

SEX AND THE GREEK VILLAGE

Σειρά: Ελληνική Λογοτεχνία
Συγγραφέας: Δήμητρα Μανθεάκη
Τίτλος: Sex and the Greek Village
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Εκπόνηση εξωφύλλου: Έλενα Ματθαίου
Copyright εξωφύλλου: Indigo Images

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© 2015 Δήμητρα Μανθεάκη & ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925 Φαξ: 2103829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr
ISBN 978-618-5104-30-6

© 2015 Εκδόσεις Ωκεανός

ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΑΝΘΕΑΚΗ

SEX
AND THE
GREEK VILLAGE

*Στη μνήμη των γονιών μου
Χρυσάνθης και Σωτήρη.*

*Στην οικογένειά μου και στα αδέρφια μου
και σε όλους τους αναγνώστες μου
που με τιμούν με την προτίμησή τους.*

Κεφάλαιο 1

ΔΕΚΑΕΤΙΑ 1950

Tο αχνό φως του χειμωνιάτικου πρωινού φω-
τιζε τη μικρή κωμόπολη, τη χωμένη στην
αγκαλιά της κοιλάδας που τα σκουροπράσινα
φυλλώματα των δέντρων και των πυκνών, ταπεινών
θάμνων της, διατηρούσαν ακόμα τη δροσιά από τη
βραδινή βροχή. Τα δύο βουνά δεξιά και αριστερά,
φαίνονταν σαν να κρατούσαν τα σπίτια, τους δρό-
μους και τα περιβόλια σε μια πέτρινη αγκαλιά και
δεν τα άφηναν να κινηθούν ούτε χιλιοστό. Το ένα
βουνό, σχεδόν κάθετο, υψωνόταν σκοτεινό, απειλη-
τικό, απόλυτα ξεγυμνωμένο από βλάστηση, με τη
θωριά του γερμένη σαν σε προσκύνημα, με ένα πε-
ρίεργο χρώμα στους βράχους του και στα χαράγμα-
τα των απόκρημνων φαραγγιών, που τη μια ήταν γα-
λάζια, την άλλη γκριζα και κατάμαυρα στο βάθος
των αβύσσων τους, ανάλογα με το παιχνίδισμα των
αχτίδων του ήλιου. Το άλλο, ξαπλωμένο νωχελικά
στην οριζοντογραμμή, σκεπασμένο από πλούσια

χλωρίδα, ρουφούσε ζωή από το κόκκινο χρώμα που το σκέπαζε και έφθανε θαρρείς, μέχρι τα έγκατα του, υπενθυμίζοντας, ότι ποτέ δε θα σωνόταν η τροφодότηση των παιδιών του, των δέντρων και των φυτών, σαν μια μάνα που ποτέ δε θα στερήσει το βύζαγμα από τα παιδιά της.

Και στο βάθος, η θάλασσα. Ανήσυχη, ταξιδιάρικα, έγλειφε με βουλιμία τα άσπρα χαλίκια γεμίζοντάς τα με τους χυμούς των φυκιών και τη νοστιμάδα της αλμύρας και μετά, αποτραβιόταν χορτασμένη σε ένα φούσκο ανάλαφρο, που έσκαγε με θόρυβο στους πολυκαιρισμένους βράχους των δύο κάβων.

Ένα παγωμένο αεράκι γλιστρούσε στις στέγες από κόκκινο κεραμίδι, χτυπούσε ρυθμικά τα μισάνοιχτα παντζούρια, και ψιθύριζε σιγανά τα μυστικά που κρύβονταν πίσω από τα παγωμένα τζάμια στα ορθάνοιχτα αυτιά των τζακιών και εκείνα απαντούσαν με μια εκπνοή καπνού και την υπόσχεση να μην υποκύψουν στον πειρασμό καμιάς αποκάλυψης.

Ήταν σχεδόν αποκομμένη από τον υπόλοιπο κόσμο η μικρούλα η πόλη. Μια συμπαγής μάζα πέτρας που βρισκόταν εκεί αιώνες, ακριβώς στο σημείο που συναντιούνταν τα δύο βουνά, έφραζε την έξοδο προς την ενδοχώρα. Ο στενός, φιδίσιος δρόμος που σκαρφάλωνε πάνω στο σκληρό ανάχωμα, δεν προσέφερε εύκολο δρόμο διαφυγής. Τα αυτοκίνητα διάβαιναν με δυσκολία τις απότομες ανηφόρες, αγχομαχούσαν

παίρνοντας τις επικίνδυνες στροφές, χάνονταν ανάμεσα στα σύννεφα της ξερής, αποπνικτικής σκόνης το καλοκαίρι, ενώ το χειμώνα, κινούνταν με ταχύτητα χελώνας για να μη φύγουν από το οδόστρωμα και τσακιστούν στις χαράδρες που έχασκαν, όταν βέβαια δεν αποκλειόταν τελείως ο δρόμος από το πολύ χιόνι, που συχνά-πυκνά γινόταν πάχος και αν δεν μετρούσες σωστά την επικινδυνότητά του, μετατρέποταν μια ύπουλη παγίδα θανάτου.

Από τη νότια πλευρά, όπου η κοιλάδα ξανάσαινε προς τη θάλασσα, η διέξοδος περιοριζόταν στον περίπλοκο κοντινών αποστάσεων με μικρά ψαροκάικα. Δεν είχε ο μικρός κόλπος αξιοπρεπές λιμάνι για να φιλοξενήσει μεγαλύτερα πλοία και να δώσει πνοή προόδου στην κωμόπολη.

Οι άνθρωποι είχαν συνηθίσει την απομόνωσή τους. Πολλοί από αυτούς, δεν είχαν ποτέ διασχίσει το πέτρινο σύνορο και οι γεροντότεροι, δεν είχαν καμιά επιθυμία να το πραγματοποιήσουν. Μάθαιναν οι περισσότεροι τα νέα από εκείνους που αγόραζαν εφημερίδες που έφταναν στον τόπο τους με δύο ημερών καθυστέρηση, ή από το ραδιόφωνο στο καφενείο, ή στο σπίτι κάποιου τυχερού που είχε λεφτά για να το αγοράσει. Προσφιλής τους απασχόληση, ήταν η ζωή των άλλων. Ήθελαν να ξέρουν με κάθε λεπτομέρεια τί συνέβαινε στα σπίτια των γειτόνων, με διάθεση κουτσομπολιού και σε ελάχιστες περιπτώσεις, από

πραγματικό ενδιαφέρον για τα βάσανα του συμπολίτη τους.

Όταν ένα σκάνδαλο, για τα δικά τους μέτρα και σταθμά, έβγαινε στη φόρα, μέχρι να φθάσει στο καφενείο, είχε μεταλλαχθεί σε τερατολογία. Έκοβαν και έραβαν οι γλώσσες, ανέλυαν μακροσκελέστατα το γεγονός, τσεκούρωναν με την κριτική τους το πρόσωπο που είχε την ατυχία να μην διαφυλάξει προσεκτικά τα προσωπικά του. Αλλά πώς να το καταφέρει αυτό κανείς, όταν τ' αυτιά και τα μάτια όλων, ήταν στραμμένα επάνω σ' όλους και κάθε φωνή, κάθε ψίθυρος, κάθε κίνηση, ήταν αδύνατο να μη γίνουν αντιληπτά από κάποιον, τον οποιοδήποτε, που έσπευδε να τα κοινοποιήσει στην αδηφάγα προθυμία για διάδοση από τους υπολοίπους; Έτσι, όλες οι καταστάσεις ήταν κοινά μυστικά και ας είχαν μερικοί την ψευδαίσθηση ότι η πανοπλία της προσωπικής του ζωής ήταν γερή, χωρίς χαραματιές και διαρροές...

Ο ήχος του κουδουνιού αντήχησε στο παλιό δημοτικό σχολείο, σπάζοντας την απόλυτη ησυχία που επικρατούσε στις αίθουσες διδασκαλίας. Σαν ελατήρια, τα παιδιά πετάχτηκαν από τα θρανία τους και ξεχύθηκαν στο προαύλιο. Το ίδιο έκαναν και οι μαθητές της έκτης τάξης, που μόλις τελείωσαν το γραπτό διαγώνισμα του Φεβρουαρίου. Μερικά βγήκαν έξω με έντονη δυσαρέσκεια στα πρόσωπα τους, δυο, τρία έκλαιγαν γιατί δεν κατάφεραν να ανταπο-

κριθούν στις απαιτήσεις των ερωτήσεων και έτρεμαν από φόβο στη σκέψη της αντίδρασης των γονιών τους, αλλά κάποιων άλλων τα προσωπάκια, έλαμπαν από χαρά. Είχαν καταφέρει να γράψουν καλά και στο τελευταίο μάθημα των διαγωνισμάτων.

Μια ομάδα παιδιών αποχωρίστηκε από το πλήθος και πήγε και κάθισε στο πέτρινο πεζούλι. Ήταν παιδιά που τα έδενε φιλία από την πρώτη δημοτικού και που πάντα ήταν μαζί, σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής τους, καλές ή κακές. Η Ουρανία, η Μαίρη, η Σοφία, η Παυλίνα, η Ντίνα, ο Ιάκωβος, η Μελίνα και ο Σαράντος.

Η Ουρανία, κόρη του γυμνασιάρχη, ήταν μια μελαχρινή, πρῶιμα ανεπτυγμένη κοπέλα, που τα ενδιαφέροντα της ήταν το σχολείο, η εκκλησία, και το κατηχητικό. Ποτέ δεν έβγαινε μόνη της από το σπίτι και οι φίλοι της έπρεπε να την επισκέπτονται, όταν το επέτρεπε ο αυστηρός πατέρας της, μόνον εκεί. Η Παυλίνα, κόρη νοσοκόμας, είχε χάσει στα πέντε της τον πατέρα της και η μάνα της, έδινε αγώνα και να συντηρήσει αυτήν και τις δύο μικρότερες αδελφές της. Η Μελίνα, η καστανούλα της παρέας με τα πελώρια, λαδί μάτια, λιπόσαρκη από τις στερήσεις αφού ο καραγωγέας πατέρας της δυσκολευόταν να εξοικονομήσει τον επιούσιο, τουρτούριζε ως συνήθως, από το κρύο, γιατί το μάλλινο, χειροποίητο πουλόβερ της, δεν ήταν αρκετό για να τη ζεστάνει. Δεν

είχαν χρήματα στο σπίτι για να αγοράσουν παλτά ή έστω κάποια χοντρή ζακέτα.

Το κοριτσάκι, προσπαθούσε τρίβοντας τα χέρια του να ζεσταθεί, αλλά αυτό δεν εμπόδιζε το παγωμένο ρίγος να διατρέχει τη ραχοκοκαλιά του, ούτε τα δόντια του να σταματήσουν το κροτάλισμα. Κοίταξε με κάποια ζήλια το μοφλόν παλτό της Ουρανίας και τις χοντρές, μακριές ζακέτες των υπόλοιπων κοριτσιών και ευχόταν να είχε και αυτή κάτι ανάλογο να φορέσει. Ο διπλανός της, ο Σαράντος, έβγαλε το παλιό μπουφάν του και επιχείρησε να το ρίξει στους ώμους της, αλλά η Μελίνα, με μια κίνηση υπερηφάνειας, του το έδωσε πίσω, λέγοντας του ότι δεν το ήθελε γιατί δεν κρύωνε, δικαιολογία, που φάνταζε ψεύτικη και ανόητη. Όλοι έβλεπαν ότι είχε ξεπαγιάσει...

Ο Σαράντος, ήταν ένα αδύνατο, ψηλό παλικαράκι, με πυκνά, σκουρόξανθα μαλλιά και μεγάλα, μελαγχολικά μάτια. Και ο δικός του ο πατέρας δυσκολευόταν να θρέψει την οικογένεια του με τις αγροτικές δουλειές. Τη μια οι πλημμύρες, την άλλη ο παγετός, την παράλληλη η ξηρασία, εξολόθρευαν το πενιχρό εισόδημα από τα προϊόντα που καλλιεργούσε. Αν δεν ήταν και εκείνες οι ρίζες οι ελιές, που εξασφάλιζαν το λάδι και τις ελιές της χρονιάς και κάλυπταν ένα μικρό μέρος από τα έξοδα διαβίωσης τους, σίγουρα η φαμίλια του θα είχε πεθάνει από την ασιτία. Ο φίλος του Σαράντου, ο Ιάκωβος, καστανός, με ατίθασα

μαλλιά που θύμιζαν θάμνο, κοντούλης, με στραβά ποδαράκια, τιτίβιζε όπως πάντα, με ένα μόνιμο χαμόγελο στα χείλη, λες και η ζωή τον είχε προικίσει με όλα τα καλά του κόσμου. Εύστροφος και πονηρός, παρόλη τη μικρή του ηλικία, έβρισκε τρόπο να τα βολεύει πάντα. Η φτώχεια του φιλικατζή πατέρα του, δεν φαινόταν να επηρεάζει τη διάθεσή του. Μόνο φορές- φορές, μπορούσε κανείς να διακρίνει κάποιες σκιές που περνούσαν από το βλέμμα του, σαν έγνοια που του έτρωγε τα σωθικά. Γρήγορα όμως τις απόδιωχνε για να μην τις αντιληφθούν οι άλλοι, με κάποια σαχλαμάρα ή πείραγμα των κοριτσιών.

Η Ντίνα, σκουρόχρωμη σαν τσιγγάνα, με μια εξωτική ομορφιά με τα αμυγδαλωτά μάτια και τα μαύρα σαν την πίσσα μαλλιά, ήταν λιγόλογη και συμμετείχε στις κουβέντες των παιδιών μόνο όταν ήταν απολύτως απαραίτητο. Το ταξί του πατέρα της, τα κατάφερνε μέχρι στιγμής, να τους ζήσει με τα αγωγία του, έστω και με τις περικοπές και την οικονομία που έκαναν το χειμώνα, όταν αραιώναν οι πελάτες λόγω του φαρμακερού κρύου.

Η Μαίρη, καστανόξανθη με όμορφα χαρακτηριστικά, έδινε ήδη δείγματα μελλοντικής καλλονής. Γλυκιά και συνεσταλμένη, αλλά μόνον επιφανειακά, όμορφα ντυμένη γιατί η θεία της έστελνε από την Αμερική που πήγε μετανάστρια ρούχα για τα παιδιά της αδελφής της, ξεχώριζε από τα άλλα κορίτσια του

δημοτικού, έτσι κομψή και αεράτη που ήταν. Ο πατέρας της, που ήταν ο ιδιοκτήτης του μοναδικού φαρμακείου στην κωμόπολη, τα βόλευε καλύτερα από τους συμπατριώτες του, χάρη στα δολάρια που έστελνε κάθε μήνα ανελλιπώς η καλόκαρδη, άκκληρη κουνιάδα του.

Η παρέα αυτή, ήταν η αφρόκρεμα της τάξης, γιατί όλοι τους ήταν άριστοι μαθητές. Τα υπόλοιπα παιδιά, τους είχαν δώσει το παρατσούκλι «η συμμορία», γιατί ό,τι έκαναν, το έκαναν πάντα ομαδικά, είτε ήταν διάκριση σε διαγωνίσματα, είτε σε αθλητικούς αγώνες, είτε ακόμα και σε αταξίες, λες και υπήρχε μόνιμη συνεννόηση μεταξύ τους.

Σήμερα, στο δύσκολο διαγωνίσμα των μαθηματικών, είχαν γράψει άριστα, όπως διαπίστωσαν με τη διασταύρωση των απαντήσεων. «Τί κρίμα, που αυτά δεν είναι τα διαγωνίσματα του Ιουνίου!» είπε ο Ιάκωβος. Θα τελειώναμε και σε τέσσερις μήνες θα είμαστε στο γυμνάσιο!» «Έννοια σου και οι τέσσερις μήνες που απομένουν για να τελειώσει η χρονιά, θα περάσουν πριν το πάρεις χαμπάρι!» του είπε η Μελίνα και οι άλλοι συμφώνησαν.

«Δεν πάμε στα σπίτια μας, να βάλουμε μια μπουκιά στο στόμα μας;» πρότεινε η Ουρανία, που η όρεξη της ήταν παροιμιώδης. «Λύσσαξα από την πείνα!» Όλοι μαζί ξεκίνησαν, αφήνοντας στη διαδρομή έναν-έναν έξω από τα σπίτια τους, τους συμμαθητές

τους. Τελευταίος έμεινε ο Σαράντος, που το σπίτι του ήταν στην άκρη της πόλης, σχεδόν απομονωμένο. Όταν ανέφεραν τα παιδιά το γυμνάσιο, η καρδιά του σφίχτηκε. Δεν ήξερε πώς θα το έπαιρνε ο πατέρας του, αν του ζητούσε να το παρακολουθήσει κι αυτός, αφού συνεχώς του έλεγε ότι χρειάζεται χέρια να τον βοηθήσουν στο χτήμα και πως τα γράμματα γι' αυτούς ήταν περιττή πολυτέλεια, μιας και δεν μπορούσαν να πληρώσουν εργάτες για τις αγροτικές δουλειές. Έπρεπε να του μιλήσει, να τον προετοιμάσει από τώρα, ότι ήθελε να πάει στο γυμνάσιο και αργότερα να σπουδάσει. Έτρεμε προκαταβολικά την αντίδραση του πατέρα του, ξέροντας τις απόψεις του για το θέμα, αλλά ήταν αποφασισμένος να τον αντιμετωπίσει και ο Θεός βοηθός.

Άνοιξε την αυλόπορτα που οι χαλασμένοι μεντεσέδες της έτριξαν σαν θυμωμένο νιαούρισμα γάτας και μπήκε μέσα. «Κάθε φορά λέει ότι θα τη φτιάξει και τίποτα δεν κάνει!» σκέφθηκε, βάζοντάς τα νοερά με τον πατέρα του ο μικρός. Η μυρωδιά της ρίγανης, του δυόσμου και της λεβάντας που είχε φυτέψει στις γλάστρες η μάνα του και ήταν αραδιασμένες απάνεμα στην άκρη του ασβεστωμένου τοίχου, του χτύπησε τα ρουθούνια. Του άρεσε να τον υποδέχονται τα ανάκατα αρώματα, γιατί του έδιναν μια αίσθηση οικειότητας, σαν να τον χαιρετούσαν με το τρόπο τους επειδή τον αναγνώριζαν. Προχώρησε προς την

εξώπορτα και έβαλε στην κλειδαρότρουπα το βαρύ, σιδερένιο κλειδί που το πήρε κάτω από τη μεγάλη πέτρα, δεξιά της εισόδου. Άνοιξε για να μπει, αλλά σταμάτησε απότομα. Από πάνω ακούστηκε σαν να έσπαγε κάτι. Ύστερα άκουσε φωνές, ανακατεμένες με ένα σιγανό κλάμα. Οι ήχοι έφθαναν από την κρεβατοκάμαρα των γονιών του. Οι αγριοφωνάρες ήταν του πατέρα του, το κλάμα της μητέρας του. «Πάλι έγινε στουπί στο μεθύσι!» σκέφτηκε με πίκρα το παιδί και στάθηκε ακίνητο στην άκρη της παμπάλαιας σκάλας. Οι φωνές, συγκεχυμένες, συνεχίστηκαν για λίγο ακόμα. Μετά σιωπή. Μια πόρτα έκλεισε με βρόντο και ο πατέρας του, μαζεύοντας τα παντελόνια του, εμφανίστηκε στο πλατύσκαλο. Στάθηκε ένα λεπτό, άναψε ένα τσιγάρο και αργά-αργά άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα, σαν να ήταν πιασμένος. Μια έντονη μυρωδιά κρασιού ξεχύθηκε στην ατμόσφαιρα, σαν να είχε κάποιος ανοίξει ένα βαρέλι με οινόπνευμα.

Με μια έκφραση αηδίας, ο Σαράντος τραβήχτηκε στη μισοσκότεινη εσοχή για να μη γίνει αντιληπτός, και κάρφωσε τα μάτια του στο περίγραμμα του πατέρα του. Ο Μήτσος, ψηλός, ξανθωπός, ογκώδης, σχεδόν ατσούμπαλος στα σαράντα τρία του, έδειχνε υδραργυρικός και ευμετάβλητος, χωρίς να μπορεί να συντηρήσει καμία εσωτερική φλόγα, με βαθιές, ακανόνιστες ρυτίδες να αυλακώνουν το μέτωπό του,

πεταχτές φλέβες στον κρόταφο και καμπυλωτή μύτη. Οι διάσπαρτες, καφεκόκκινες κηλίδες που περιέβαλλαν τα μάτια, –απότοκο του αλκοόλ– τα στραβά και κιτρινισμένα από τη νικοτίνη δόντια, μαζί με το πλατύ, φιλήδονο στόμα –σαρκώδες σαν γυναίκας– μαρτυρούσαν πολλά για το είδος της ζωής που έκανε. Όμως το πορτρέτο χωρίς τα μάτια θα ήταν λειψό. Ο Μήτσος είχε τα άκαρδα μάτια κάποιου αδιάφορου για τα συναισθήματα του περίγυρού του άνδρα, που εντούτοις είχε αγαπηθεί πολύ άλλοτε από τη γυναίκα του, χωρίς αυτός ο έρωτας να τον έχει ιδιαίτερα συγκινήσει στην έγγαμη ζωή του. Ανοιχτά γαλανά, με διαπεραστικό, κρύο βλέμμα, που απεικόνιζε μια εσωτερική ψυχρότητα. Και ενώ η παγωνιά του γαλάζιου τους, θαρρείς διασπούσε και διάχεε την όποια ένταση, το όποιο πάθος, αφού τίποτα σκόρπιο δεν αντιπροσωπεύει δύναμη στη φύση, μια έντονη ενέργεια αποπνεόταν από την παρουσία του και έκανε αισθητές τις επιθυμίες του και τις διαταγές του. Ήταν ένας άνθρωπος που δύσκολα μπορούσες να του αντισταθείς, δύσκολα μπορούσες να αρνηθείς να εκτελέσεις τα παραγγέλματά του. Ήταν φόβος, ήταν σεβασμός, ήταν αδυναμία του ασθενέστερου απέναντι στον δυνατό ή όλα μαζί, ο Σαράντος δεν ήξερε. Εκείνο που ήξερε, ήταν ότι τον έτρεμε τον πατέρα του και δεν μπορούσε να τον αντιμετωπίσει χωρίς να οξυνθούν τα πνεύματα, είτε τον προσέγγιζε με

μειλίχιο τρόπο, είτε προσπαθούσε να υψώσει το μικρό του ανάστημα για να διεκδικήσει τα αυτονόητα.

Όταν ο Σαράντος άκουσε τη σιδερένια εξώπορτα να κλείνει, ανέβηκε τρέχοντας στα σκαλοπάτια και στάθηκε κάτω από την παραστάδα της ανοιχτής πόρτας της κρεβατοκάμαρας. Η κλειδαριά ήταν χαλασμένη και όσο και να τη βρόνταγε ο πατέρας του, το ξύλινο φύλλο ξανάνοιγε και το εσωτερικό εκτιθόταν σε κοινή θέα. Η μάνα του, ήταν όρθια στην άκρη του κρεβατιού και συμμαζευε το μεσοφόρι της, προσπαθώντας συνάμα να δέσει το κορδόνι της ρόμπας της που την είχε ρίξει επάνω της όπως-όπως, χωρίς επιτυχία. Γύρισε και κοίταξε τον πρωτότοκό της.

Συνεχίζεται...

Σε μια απομακρυσμένη κωμόπολη της Ελλάδας, μια παρέα παιδιών, ο Ιάκωβος, η Μελίνα, ο Σαράντος, η Ουρανία, η Σοφία, η Μαίρη, η Ντίνα και η Παυλίνα, μεγαλώνοντας θα ανακαλύψουν ότι πίσω από την κουρτίνα των αυστηρών πθών βράζουν τα πάθη και τα κρυμμένα μουσικά των συμπολιτών τους. Με την σειρά τους, θα περάσουν και αυτά από την αθωότητα στην αφύπνιση της σάρκας και θα συνειδητοποιήσουν ότι το σεξ δεν είναι μόνο απόλαυση, αλλά κρύβει παγίδες, απογοητεύσεις, ταπεινώσεις και προδοσία όταν συμμετέχει και η καρδιά.

**Ένα ηθογραφικό, αισθησιακό μυθιστόρημα
εποχής, στον αντίποδα του *Sex and the City*,
που διατρανώνει με τόλμη και ειλικρίνεια
ότι τα νιάτα δεν τιθασεύονται
όταν το κορμί διεκδικεί τα autonότια.**

ΩΚ 128

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339-210 3803925

www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5104-30-6

9 786185 104306